

El Museu de l'Arquitectura, mentrestant

Ja fa unes quantes setmanes es va presentar el projecte per al nou Museu de l'Arquitectura, un tema de què es parla recurrentment des de fa molts anys. Crec que, a hores d'ara, a ningú li queda cap dubte que l'arquitectura, per prestigi i reconeixement internacional, és una peça clau de la identitat cultural catalana i mereix un museu on es puguin mostrar, explicar i difondre. De fet, tenint en compte el pes que té en la imatge de la ciutat i en l'atracció de turisme, evidenciat en totes les enquestes als visitants que situen l'arquitectura com un dels primers motius per visitar-la, no s'entén que l'arquitectura sigui una de les disciplines més oblidades del departament de Cultura i probablement la que rep menys suport econòmic.

La col·lecció del museu es basa, majoritàriament, en la valuosa documentació de què disposa l'arxiu històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya. No és motiu d'aquestes línies discutir el projecte de col·lecció, que sembla sensat i ben orientat, sinó fer alguns comentaris sobre la repercussió que va tenir en els mitjans. Tot i que, si no vaig errat, el projecte no està pensat per a cap edifici en concret, totes les reaccions que he trobat publicades posaven l'èmfasi en el lloc on aniria ubicat, confonent contingut i continent. Alguns articles esmentaven els palaus Alfons XIII o Victòria Eugènia de Montjuïc, probablement connectats al futur projecte d'ampliació del MNAC, però n'hi va haver molts d'altres que proposaven altres emplaçaments, com per exemple en aquest mateix diari, on

Catalina Serra proposava ubicar-lo a les Tres Xemeneies del Besòs.

Tot i compartir que qualsevol d'aquestes propostes és assenyada i pertinent, a ningú se li escapa que aquest no és precisament el millor moment per anar construint nous equipaments culturals tenint en compte la inversió que suposen, la difícil situació econòmica en què ens trobem i l'emergència social que reclama tots els nostres esforços. Però, mentrestant, potser caldria que ens replantegéssim què és un museu i quina és la seva funció.

Un museu és molt més que l'edifici que l'acull. És un lloc on es preserva matèria de coneixement i on se'n fa difusió, amb la voluntat de donar-la a conèixer. I és en aquest



JORDI BADIA

ARQUITECTE

Un museu fa difusió, i és en aquest punt on podríem començar a treballar

segon punt on podríem començar a treballar. La meua experiència personal em diu que quan visito els museus d'arquitectura de París, Copenhaguen, Estocolm, Frankfurt, etc. ho faig atret per les exposicions temporals que s'hi fan, i no tant pel contingut de la col·lecció que hi puguin tenir.

I crec que això és exactament el que ara necessitem d'un Museu de l'Arquitectura: una institució que produeixi exposicions que mostrin la magnífica arquitectura de Gaudí, Jujol, Coderch, Sert, Moragas, Mitjans, MBM, etc. i també d'altres de més contemporanis, de manera que es puguin acostar aquests noms al gran públic d'aquí i d'allà, procurant que viatgin i així siguin vistes en molts altres llocs.

Per experiència us puc dir que aquest tipus d'exposicions no són gaire cares. El gruix del material que s'hi exposa es podria basar, per arrencar, en el material de l'arxiu històric del Col·legi, i el seu valor no requereix assegurances gaire costoses. El resultat, en canvi, acostuma a ser espectacular. L'efecte de les fotografies a gran format de l'arquitectura, les maquetes i els dibuixos atrauen un gran nombre de públic interessat. Per tant, si ens oblidem de la inversió inicial de construir un rutilant nou edifici per a un museu, i l'entenen senzillament com una institució que produeixi exposicions i publicacions, aconseguirem amb molt pocs mitjans difondre una de les disciplines més significatives de la cultura catalana, i així ajudar a millorar la percepció de la qualitat de la nostra arquitectura al món i contribuir al suport d'un sector especialment tocat per la crisi.

Llocs per acollir aquestes exposicions ja us asseguro que a Barcelona no ens en falten. El Palau Robert i el centre Arts Santa Mònica, per exemple, on aquest any ja hem vist les fantàstiques mostres de RCR; o el Museu del Disseny, potser el lloc més lògic per proximitat entre les disciplines; o fins i tot el CCCB, que amb la seva vocació urbana segur que també les encaixaria de manera natural. Però res de tot això no es podrà fer sense el suport i la complicitat de totes les administracions implicades, inclosa la de l'Ajuntament de Barcelona, que sembla que té encara alguns dubtes.

Creem el museu, comencem a treballar i quan creixi ja tindrem temps de buscar-li una casa.



FERRAN FORNÉ

CARTES I MISSATGES

Dia Nacional del Niemann-Pick

Fa gairebé 16 anys vam començar la nostra lluita, sols. Però avui no ho estem. Els anys transformen els nostres esforços en noves esperances i en nous horitzons, i per això no defallim ni un segon a intentar dur a terme els estudis i els assajos necessaris en investigació per aconseguir el nostre objectiu: trobar una cura per a aquesta cruel malaltia. És una lluita lenta, però no ens cansem perquè la investigació és l'únic camp que ens pot donar resultats positius.

Per desgràcia, les malalties rares com la nostra solen tenir poc interès social, i moltes vegades les famílies que les pateixen poden sentir-se soles davant d'una societat que no sempre les veu. Per això, avui, Dia Nacional del Niemann-Pick, volem que ens ajudis a donar als afectats l'oportunitat de millorar la seva qualitat de vida i ser visibles. ¿Ens ajudes perquè no se sentin sols?

Visita'ns a www.fnp.es o a les nostres xarxes socials. Gràcies per la teva ajuda!

FUNDACIÓ NIEMANN-PICK D'ESPANYA
LLEIDA

Consideració de la "gimnàstica": un llast feixuc

Vull expressar el meu malestar més profund arran de les informacions dels mitjans de comunicació sobre els casos d'abusos sexuals al col·legi Maristes de Sants. Pels mateixos fets confessats, condemnables de totes totes. I ho faig també perquè la persona inicialment investigada –ara, entre d'altres– pertany al meu mateix col·lectiu professional (però no és membre de l'entitat col·legial que represento), cosa que em genera incredulitat i ràbia.

Però cal una reflexió: ¿per què aquest individu era el "professor de gimnàstica" i en els altres casos només es parla de "professors"? ¿Potser hi ha assignatures que s'han de preservar de qualsevol consideració negativa?

Per tot plegat, des del Col·legi de Llicenciats en Educació Física i Ciències de l'Activitat Física i l'Esport de Catalunya (COPLEFC) demanaria als mitjans de comunicació que casos delictius com aquests no serveixin per empastifar la bona i imprescindible tasca que des del sector professional que represento s'està fent

perquè la nostra societat sigui més activa i més saludable, i que el tractament informatiu que se'n faci en el futur no estigmatitzi la professió.

PERE MANUEL

PRESIDENT DEL COPLEFC

Antoni Gaudí i Muriel Casals

Estic molt tristament sorpresa per una publicació de Salvador Sostres a l'Abc que parla de Muriel Casals i del seu accident. Trobo mesquins i menyspreables tots els comentaris que fa en l'escrit.

Un altre gran català també va morir atropellat, a la Gran Via de les Corts Catalanes, entre Girona i Bailèn, víctima d'un tramvia. Qui sap si Gaudí tampoc tenia raó i segurament va cometre una imprudència, com la Muriel.

Hi ha un gran paral·lelisme entre aquests dos personatges: intel·ligents, amb carreres brillants, catalanistes i, per sobre de tot això, bones persones. Gaudí ha fet gran Catalunya amb la seva obra; Muriel l'ha fet gran amb la seva feina i les seves idees. Tots dos han mort atropellats, però realment importa ben poc la mane-

ra com has mort: el que realment importa és la manera com has viscut.

ISABEL ÁLVAREZ OCTAVIO DE TOLEDO
BANYOLES

Una qüestió diàfana

Per què en molts llocs de l'Estat no es planifiquen trens de mitjana distància en comptes d'AVEs caríssims i irracionals? Per què l'Estat no ha fet els deures amb Rodalies i Regionals de Catalunya? Per què és fa tanta publicitat televisiva que és mentida al voltant del cotxe privat i la carretera en lloc d'invertir més i més racionalment en el transport públic ferroviari convencional?

Algú amb sentit comú pot contestar aquestes preguntes?

JOSEP M. LOSTE

PORTBOU

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

